

Lễ lạc

Làng Cutud, cách thủ đô Manila (Philippine) 70km, từ năm 1955 đã có tục lệ lấy Thứ Sáu Tuần Thánh làm “ngày thứ sáu tốt lành” để tái hiện việc Chúa chịu đóng đinh. Sáng sớm hôm đó hàng trăm thanh niên đổ ra đường hò la báo hiệu ngày lễ trọng đại đã đến. Họ đi thành đoàn, cởi trần, bịt mắt, dùng chùm thanh tre tự quất vào lưng mình đến phun máu; ở mỗi góc đường, họ nằm xuống cho mọi người quất roi mình để hy sinh vì Chúa. Có người dùng những mảnh chai vỡ để đánh vào lưng. Họ tin máu chảy càng nhiều càng tỏ lòng yêu Chúa nhiều.

Sau 14 chặng dâng thánh giá, đó, dân làng tập hợp tại bãi đất trống để đóng đinh những kẻ tự nguyện. Được chọn vào vai Chúa Giêsu trong “ngày thứ sáu tốt lành” là một đặc ân và vinh dự. Người ta đóng những cây đinh nhọn dài 12cm xuyên bàn tay những người tự nguyện, rồi treo họ trên thánh giá chừng 10 phút.

Người đời có câu: “Sau lễ là rác”.

Vì người càng bận tổ chức, lễ xong càng cảm thấy trống vắng. Vòng nguyệt quế đội lên đầu kẻ khải hoàn, sau lễ sẽ là thứ bị “vứt thùng rác” nhanh nhất; câu nói trên, còn hàm ý lễ lạc tung bừng thường kết thúc bằng cảm giác hư không.

Vì lễ lạc là hình thức. Lễ lạc làm người ta bận bịu và vướng mắc vào hình thức. Lễ lạc đôi khi làm phân rã xã hội hơn là gắn kết.

Nhu cầu lễ lạc nằm sâu trong bản năng loài người, nhưng khi xã hội tiến bộ, lễ lạc càng bớt rình rang vì gỗ đặc ít kêu hơn gỗ rỗng; người giàu thật ít khoe của cũng giống như bậc thông thái thường kiệm lời; vì vậy Gia Cát Khổng Minh dạy con mình: “Đạm bạc dĩ minh chí, ninh tĩnh nhi chí viễn” nghĩa là đạm bạc để chí khí sáng, yên tĩnh để lòng tiến đi xa.

Lễ thường cứng-chặt-đặc-quánh thì chìm bên dưới, mềm-lỏng-rệu-rời tất nổi bên trên.

Càng lễ càng “lạc” nên Lão tử nhủ “Muốn cho vật gì co rút tất hãy mở rộng nó ra”. Nhà cầm quyền nào muốn phá đạo thì xúi bẩy tổ chức lễ lạc thật nhiều, thật to; ngày xưa muốn ngăn bớt dân Việt mình nổi dậy, bọn Pháp tổ chức cho thanh niên lao vào nhiều giải thể thao; muốn hại ai cứ đẩy người đó ra nên Lão tử dặn: “Bạc đắc đạo cầu no bụng mà không cầu vui mắt, bỏ cái xa xỉ, đa dục mà chọn cái chất phác, vô dục. Bạc đắc đạo bận áo vải thô mà ôm ngọc quý trong lòng”. Đúng vậy! Đạo thật không mùi-vị-sắc-tiếng, không ở tại ồn ào vui nhộn. Ai ham lo lễ lạc thì sợ cấm đạo trong khi “đạo thật đạo” ai cấm nổi!?

Chúa Giêsu bảo: “Mátta! Mátta ơi! Con bận khoản lo lắng nhiều chuyện quá! Chỉ có một chuyện cần thiết mà thôi. Maria đã chọn phần tốt hơn và sẽ không bị lấy đi” (Lc 10,38-42).

NK